

טיב הקהילה

פר' כי-תשא
כ"ב אדר תשפ"א

המסע לפי אופק דושיים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג 5:04
מוצש"ק 6:18
ר"ת 6:58

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:10 | סוק"ת א' 9:24
סוק"ש ב' 8:52 | סוק"ת ב' 9:52

הומנים לפי שיעור הורף

נ"חן מס':

557

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הררה"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

שבת פרה |

טיב הפרשה

עת נסיון

אם כנים הדברים אכן יובן נימוקו של משה למה עליו להתחנן על כך אחר שנכשלו ישראל בעגל, כי ראה משה עד היכן מגעת קושי של נסיון, כי עדיין עמדו בני ישראל תחת רשומו של מעמד 'קבלת התורה', ועצם עלייתו של משה ארבעים יום כדי לקבל את הלוחות הברית' היתה כהמשך לקבלת התורה' ועדיין לא הספיק להוריד להם את הלוחות וכבר הצליח היצר בהסתרותיו להורידם מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, וכפי שהגדירו חז"ל את הדברים (שבת פח) לכלה שזינתה בתוך חופתה. ובראות משה איך הצליח הלה במזימותיו לטשטש דעתם של 'דור דיעה' הררה בלבד: אם כה קשה היא מידת ההסתור מי יעמוד מעתה בנסיון, אם בארזים נפלה שלהבת מה יעשו איזובי קיר? ולכן ראה לנכון לחלות פני ה' שמעתה לא יתגדלו הנסיונות, ובעוד האדם מתמודד עם הנסיון כבר יכיר בעצם הטובה האמורה לבוא על ידו.

כדי להבין מה שהשיב הקב"ה למשה יש להקדים שאותה הנהגה שעליה ביקש משה נקראת 'פנים' מאחר שכל הכרה תלוי ב'פנים', וכעין הטבע שבעולם התחנן שהכרת כל אדם תלוי בעיקר בתווי פניו, וגם תוכנו הפנימי וכוונתו בכל הליכותיו ניכרים בעיקר על ידם, כך גם בעלילות שמים, לו היו סיבותיהם ידועים מראש היו המה בבחינת 'פנים', אולם מאחר שראה הקב"ה לנכון להסתיר הסיבות לרצונותיו של ה' הם בגדר 'אחורי' כי כשם שאי אפשר להבין פשר הליכותיו של אדם על ידי הבטה מאחוריו כך אי אפשר להבין דרכי שמים.

עעת נבוא לתשובתו של הקב"ה למשה: 'לא תוכל לראות פני כי לא יראני האדם וחי', כלומר, מידת 'פנים' אי אפשר שתתנהג בעולם התחנן, כי תכלית זה העולם הוא העמידה בנסיונות, ואם יבין האדם תהלוכותיו של הקב"ה שוב לא ייחשב עמידתו בנסיון לדבר מה, כי מי פתי שלא יעמוד בנסיון אחר שמבין את המסתתר מאחוריו, אולם מעתה הריני מבטיחך 'וראית את אחורי, ופני לא יראו' - שגם אם לא יכירו בני אדם בבחינת 'פנים' היינו הטובה הנסתרת בתוך הנסיון, זאת יבינו שהקושי הוא 'אחורי', היינו האחורי שלי, כי כל הקשיים הם 'כבשי דרחמנא', ומאת ה' באים כדי להטיב עם הברואים שאינם מתפתים לעצת היצר כתוצאה מקושי הנסיון, ועצם ידיעה זו תסייע בעדם לבל יסווג מחמתה מרצונותיו של הקב"ה, בידעם שכך אמר הקב"ה (דברים רבה, פרשת ראה): 'שמעו לי, שאין אדם שומע לי ומפסיד'.

עוד יש לומר, שכיון הקב"ה בתשובתו, שמאחר ועולם הזה הוא עולם הנסיון וההסתור, לכן אי אפשר לו לאדם להכיר בטובת הנסיון בעודו עומד ב'פניו' היינו בעוד שהינו מתמודד עם הנסיון, כי אז עליו לבטל את רצונו מפני רצון בוראו גם אם נדמה לו שיפסיד כל הון דעלמא, אולם גם אז יש ביכולתו אחיזה של חיזוק, וזאת כאשר יתבונן ב'אחורי', היינו בכל הנסיונות שכבר עברו על ראשו, ואז בשעת מעשה סבור היה כי אם לא יעבור על דעת בוראו תהיה לו הפסדים שונים, אולם לבסוף הוכח שהיו אלו דברים של הבל, ושום הפסד לא היגיעו על ידי קיום רצון הבורא, וגם אם יש מצבים שבתחילה נדמה לו לשעה שהפסיד, יש כמה וכמה מצבים שיכולים לראות כי זה ההפסד נתהפך לטובה, ומאלו הימים יקח חיזוק לנסיונו הנוכחי.

וַיֹּאמֶר ה'רֹאנִי נָא אֶת כְּבוֹדְךָ: וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶעֱבִיר בְּלִמְנוּחַי עָלֶיךָ וְקִרְאתִי בְשֵׁם ה' לְפָנֶיךָ וְחַנַּתִּי אֶת אֲשֶׁר אֲחֻץ וְרַחֲמֹתַי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם: וַיֹּאמֶר לֹא תֹכַל לִרְאוֹת אֶת פָּנַי כִּי לֹא יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחַי: וְהִסְתַּרְתִּי אֶת פְּנֵי וְרַאיתִי אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יֵרְאוּ: (ג, יח-כג)

פירוש: 'ויאמר הראני נא את כבודך - ראה משה שהיה עת רצון ודבריו מקובלים והוסיף לשאול להראותו מראית כבודו:

הנה, בקשה זו היתה הבקשה הרביעית שביקש משה אחר עון העגל, ועלינו להתבונן איזה פתחון פה מצא משה לבקשה זו, כי כפי שיראה המעיין שונה בקשה זו מבקשותיו הקודמות, כי הראשונות באו לשם הכרח כתוצאה מחטא העגל בעצמו, כי כתוצאה מזה החטא הורה הקב"ה למשה (לעיל פסוקים א-ג) שיעלה את העם אל הארץ אשר עליהם לרשת, אולם לא תהיה הכיבוש ע"י גילויים הבאים מכח השראת השכינה כי אם בהסתרה ועל ידי מלאך, ולזאת הוצרך משה בבקשתו הראשונה ואמר (לעיל פסוק ג): 'ואתה לא הודעתני את אשר תשלח עמי ואתה אמרת ידעתני בשם', והיו אלו דברי ריצו ששוב יורה הקב"ה את שכינתו בישראל כבעבר. גם בקשתו (לעיל פסוק י) 'הודעני נא את דרכך' וגו' היתה בה הכרח כתוצאה מחטא העגל כדי לרצות את הקב"ה על אותו עון עצמו, וגם כדי שתהיה לפניו פתחון פה לרצונו אם ח"ו יחטאו לפניו יתברך שוב, כי תהיה גם אז ביכולתו לעורר ע"י מידותיו את חמלתו על עדת ישראל. גם בקשתו 'בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה' היה זה כדי להודיע לישראל שנתקבלה תשובתם, ועל כן זוכים הלאה אל הנוסים הפלאיים כבעבר. אולם שונה הבקשה 'הראני נא את כבודך' שלא היה לו למשה נימוק לכך, כי אם כלשונו של רש"י: 'ראה משה שהיה עת רצון ודבריו מקובלים והוסיף לשאול להראותו מראית כבודו' ע"כ. ודברים אלו הם אכן תשובה למה ראה משה שעת הכושר לבקש על כך, אולם אין בדברים אלו די כדי להשיב למה יראה לנכון לבקש בקשה בלתי טבעית שמלכתחילה אינה ניתנת לבני אנוש.

הדברים יובנו על פי מה ששמעתי לפני רבות בשנים מש"ב הגאון הצדיק רבי צבי קובלסקי זצ"ל. שפירש שבקשת משה היה שבשעה שמנסה הקב"ה את האדם כבר יבין האדם מראש את הטובה האמורה להיות חלקו באם יעמוד בנסיון, וזהו 'הראני נא את כבודך' כלומר שלא ירע לבבו של האדם בעת עמדו בחושך ואינו רואה אור, כי אז נדמה לו לאדם שלשוא מנסהו ה' ח"ו, מאחר שאינו רואה מה טובה יתגלגל לידו על ידי קושי הנסיון, ובו בשעה יגרע כבוד ה' מאחר שאין האדם מכיר בטובו, ובנוסף יש לחוש שאם קצר דיעה הוא לא יחזיק מעמד מפני הנסיון ולא יחוש מלעבור על רצון הבורא חלילה, על כן ביקש שגם בעת נסיון יכיר האדם בטובו של הקב"ה, כי יבין בשכלו את הטובה הגנוז בקושי זה, ואז תהיה ביכולתו לעמוד בו, ותחת אשר יתרעם ח"ו על מידותיו של הקב"ה יבוא לידי הודאה על טובו וחסדו עמו.

טיב המערכת

מה עשה לך

פעם באו לסגנון של ישראל רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א וסיפור על יהודי זקן בן שבעים שנה שהמיר את דתו, ענה הצדיק ואמר: הביטו וראו איזה ניצוץ של קדושה יש לכל אחד מישראל ואפילו לפחותים שבהם, שהרי יהודי זה נלחם עם יצרו במשך שבעים שנה ולא רצה לכפור חלילה באלוקי ישראל...

בפרשתנו נמצא לימוד גדול איך צריך להוכיח ועד כמה עלינו לדון את כל האדם לכף זכות, שהרי אחרי מעשה העגל בא משה רבינו לאהרן הכהן ואמר לו 'מה עשה לך העם הזה כי הבאת עליו חטאה גדולה', ורש"י הק' מסביר את דבריו: 'כמה יסורים סבלת שיסורן, עד שלא תביא עליהם חטא זה', משה רבינו דן את אחיו לכף זכות שבודאי אם הוא עשה דבר כזה היתה לו סיבה צודקת, ואכן תשובתו של אהרן היתה כי כך אכן היה, שהרגו את חור ופחד מאוד שלא יעשו לו גם כן, וחלילה יתקיים בהם הפסוק 'אם יהרג במקדש ד' כהן ונביא', וכדי שלא יגיעו למצב שלא תהיה להם כפרה, נקט במהלך זה, ובכך הציל את כלל ישראל מעון יותר גדול.

כל אחד מאיתנו נדרש לפעמים להוכיח מישהו, הורים לילדים, מחנכים לתלמידיהם, אח לאחיו, או איש לרעהו, ועלינו ללמוד ממשה רבינו כי לפני שניגשים להוכיח עלינו להפוך בזכותו של בעל המעשה ולנסות לרדת לסוף דעתו כדי להבין מה גרם לו לעשות את מה שעשה, וייתכן שאחרי שנבדוק ונחשוב לעומק נגלה כי אין בכלל על מה להוכיח, וגם כשכבר הוחלט שצריך להוכיח, לא להאשים, כמו שאומרת התורה 'הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא', כשתבוא להוכיח את עמיתך אל תאשים אותו בחטא, אלא יש לברר יחד אתו מה קרה ומדוע, וברוב המקרים יתברר לנו כי מה שנעשה לא נעשה מתוך רשעות אלא מתוך מצוקה וחוסר ברירה, וכבר אמרו חז"ל 'אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו'.

(על פסוק הודח-כי תשא)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיור
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

הלכות אפיית המצות

א. אלו דברים שיצוצאים בהם ידי חובת מצוה, בליל ראשון של פסח, בחטים ובשעורים ובכוסמים ובשבולת שועל ובשיפון, והמנהג ליקח לכתחילה חטים, משום שהוא חביב לאדם ביותר ואיכא משום הידור מצוה (סי' תנ"ג ס"א ס"ב ס"ג א, ו) ו"א הטעם ע"פ המג"א (סק"ה ט) דשעורה ושיפון ממהרת להחמיץ יותר מחטים, ולכן המנהג לכתחילה ליקח חטה ריעת וזוהי ס"י ת"ט ס"ח, וכ"כ בשו"ע הרב (סי' דשעורה ושבולת שועל ושיפון ממהרים להחמיץ.

ב. אם אין לו חטים יקח למצות מאחד מהד' מינים החשוב לו ביותר כדי שיאכל לתיאבון (סי' ט"ז ס"ב).

ג. הראשונה היא משתולל במצות מצוה ועומד על עשייתה ומזוזו העוסקים בהם ומוסייע בעריכתו, וכן ראוי לכל אדם לעשות להטפל הוא בעצמו במצוה (שו"ע סי' ת"ט ס"ח, ומהר"ל פסק לזיהור כן לכתחילה בכל המצות (סי' ט"ז).

ד. כתב האר"י ז"ל שיטריח עצמו במצת מצוה עד שיתחמם ויזיע, וההיתקן גדול לעון החמור (סי' ט"ז ס"ה, ומ"מ שי זיהור שלא ינטפ מזיעתו על העיסה, משום דאיכא למ"ד דזיעת האדם הוא כמי פירות, ומי פירות עם מים ממהרין להחמיץ (מה"ס ס"ק"ה).

ה. החיטים שעושים בהם המצות שאוכלין בלילה הראשונה לקיים בהן מצות ערבב תאכלו מצות, לא די בזה שאין רעונת של חטש חימוץ, אלא צריך שישרמם לשם מצת מצוה, דכתבי ושמרתם את המצות והיינו שצריך שישמור לשם מצוה, אבל מצות שאוכלין בשאר ימים די מדינא כשאין בהם חטש חימוץ, אלא ישראל קדושים הם ונהגו לעשות שימור לשם מצוה בכל המצות שמעת טחינה ולפחות משעת לישנה (סי' תנ"ג ס"ב ס"ג א).

ו. דעת הרבה ראשונים דמדינא צריך שימור (החיים שנישקין בהם מצת מצוה) שלא יפלו עליהן מים משעת קצירה ואילך, [ואבל קודם קצירה אין לחוש, ואם נתחייבו למרי ואי עזר לרקוק, מקבל הימון אפילו מחובב את ידיו עליו נגמלים, ולכן המנהג לקצור דגן של סתוה בעת חזק קצור], ולכתחילה בודאי נכון להחמיר כדעה זו (סי' תנ"ג ס"ב ס"ג א וכו').

ז. ואם לא ימצא מצוה ששמור משעת הקצירה לשם מצוה, יכול ליקח חטים מהשוק ולסמוך על הפוסקים דדי שיקיים שמירה משעת טחינה ואילך, שאז מקרבין אותו למים וצריך שמירה, ויכול לברך עליהן ברכת על אכילת מצוה (סי' תנ"ג ס"ב ס"ג א וכו' מה"ס).

ח. כתב בפמ"ג (סי' ת"ט ס"ה ס"ז ס"א), דהן לשמה צריך שיוציא בפה, ובדיעבד יש להקל במחשבה, וגלא מחשבה כלל צ"ע אם יוצא בדיבור, וכל זה בלישה ואפיה דמצוה משום דסתמא לשמה, משא"כ בטחינה וקצירה דא"א לומר דסתמא לשמה ולכן ע"כ צריך שיוציא בשפתו.

ט. אנשי מעשה רגילים לילך בעצמם אל מקום הריחים לראות הם בעצמם לטחינה קמחיהם, שצוה בו יותר מבשלוחו, ועכ"פ ראוי להניח בריחים שומר את המצוה וליקח בדינים קצת, ולא ע"ה, כדי שיוציא הדבר בלי חטש חימוץ, וכ"כ שלא יושב בטן לשומר (סי' תנ"ג ס"ה ס"ז ס"א ס"ב).

י. בשעת הטחינה צריך לשמור שלא ישוּחו על הקמח, שלא ינתן הרוק על הקמח ויחמיצו שם משהו (מה"ס).

יא. לכתחילה לא יניחו העיסה בלא עסק ואפילו רגע אחד, ובדיעבד כל שלא שהה כשעורו מיל כשירה, [שיתור מיל לחומרה אזהרתי וקוח], אבל אם שהה כשעורו מיל [צ"א אפילו נתחמם שהה כשעורו זה], הרי זה חמץ, אולם כל זמן שעוסק בעיסה אינו מחמיץ, ולכן אפילו אם יעסוק אדם בעיסה כל היום אינו מחמיץ (סי' ת"ט ס"ה ס"ב), ועסק נקרא שלש אותה או מגלגלה בע"ז וכו', אבל לא כמו שיש נוהגין לדחוק ולבעוט העיסה

ישפיל עצמו כאזוב

השבת אנו קוראים בתורה את הפרשה השלישית של ארבע פרשיות - פרשת פרה, בו מצווה עלינו התורה הקדושה את סדר טהרות ותקנתו של איש ישראל אשר נגע בטמא מת. והטעם שתיקנו חכמינו ז"ל לקרוא פרשה זו בימים אלו, היות שהג הפסח ממשמש ובא ומתקרב זמן הקרבת קרבן פסח, לפיכך קוראים פרשה זו, להזכיר לכל מי שנטמא בטומאת מת, שיזכור להקדים לעלות לירושלים מבעוד מועד ולטהר עצמו באפר הפרה, כך יוכל להקריב את קרבן הפסח במועדו. ואף על פי שלעת עתה חרבה עירנו ושממה היכלנו, אין לנו לא כהן בעבודתו ולא לוי בדוכנו, ועל אחת כמה וכמה שאין אנו יכולים לקיים בזמן הזה את מצות פרה אדומה, אולם על ידי הקריאה שאנו קוראים בתורה נחשב לנו הדבר כאילו קיימנו את המצוה הזאת וכאילו זכינו להיטהר באפר פרה אדומה.

בהמות הייתי עמך

וכך נאמר בתחילת פרשה זו (מכדבר ט"ו א), "זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול".

ואפשר לרמוז: 'זאת חקת התורה' - כאשר אדם רוצה להתנהג בדרך התורה, צריך לקחת לעצמו את המידה של תמימות ואת המידה של שפלות הרוח, להתנהג בענוה ובפשיטות. ושני מידות אלו באים כאחד, מכיוון שבעל גאווה אינו יכול להיות תמים, כי רוב גאוותו אינו משים על לבו לתקן את מידותיו ונעני לבבו, ונשאר מלא מומים. רק אדם שהוא שפל בעיניו יכול להיות תמים, כי בגודל שפלותו מרגיש בחסרונותיו ואף משתדל לתקן את אדם שגם, ועל ידי זה זוכה להשלים את ליבו בעבודתו יתברך שמו.

ואפשר לומר עוד טעם מדוע הבעל גאוה נוטה להיכשל בחטאים יותר מן האחרים, על פי הידוע מדברי חז"ל שהקב"ה שונא בעלי גאוה ואינו יכול לסבולם, וכל מי שמתגאה מכריז עליו הקב"ה שאין אני והוא יכולין לדור בעולם, ונדהה ממחיצתו של הקב"ה, ומובן לכל בר דעת שכאשר מאן דהו מרוחק מן השי"ת אין לו שמירה וסיעתא כל כך וקרוב מאד לחטוא ח"ו.

לפי זה כך יתבאר הכתוב: 'זאת חקת התורה, שעל פי חוקי התורה צריך להיות: 'ויקחו אליך פרה אדומה תמימה', שכל אחד ואחד יסגל לעצמו את מידת הפרה, דהיינו שכל אחד יחזיק את עצמו בעיניו שהוא כמו פרה שאינה מבינה שום דבר, כמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים ע"ב א): 'ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך', היינו שדוד המלך ע"ה אמר על עצמו שהתנהג בתמימות כמו בהמה. וכאשר האדם נוהג בשפלות רוח, על ידי זה זוכה להגיע ל'תמימה', היינו שגיע למדרגת תמימות, ובכך שתי הנהגות הללו: שפלות ותמימות, זוכה לקיים כל התורה.

אכן, מידה זו של ענוה ושבירת הגאווה עוברת כחות השני בכל העניינים של פרשת פרה, וכמו שמצאנו בסדר שריפת הפרה אדומה, שהכהן השורף צריך להשליך אל תוך השריפה עץ ארוז ואזוב ותולעת שני, וכתב רש"י (שם פסוק כג) בדרך רמז, ששלשת המינים הללו רומזים על החיוב של בעלי גאוה להשפיל את עצמם, שהרי עץ ארוז הוא הגבוה מכל האילנות, ולעומתו האזוב הוא הנמוך שבכולם, וכאשר הבעל גאוה ישפיל את עצמו כאזוב ותולעת שני או אז זוכה לכפרה שלימה.

אמרתיו אחכמה והיא רחוקה

הרה"ק הרב ר' אלימלך מליז'נסק ז"ל ע"ה (נפטר דהיילואל כ"א אדר) האריך לבאר ב'ליקוטי שושנה' (ד"ה דקט), כי אפילו אלו שזכו להשיג השגות וכבר העפילו לדוגות רמות בעבודת השי"ת, גם הם צריכים לזיהור במאד מאד שלא יתגבב בלבם המחשבה כאילו כבר הגיעו לתכלית השלמות, אלא תמיד יתנהגו בהכנעה וירגישו כאילו אף זה עתה נכנסו בשערי העבודה ועדיין הם עומדים בתחילת הדרך, ובזה מפרש מאמר חז"ל (שבת קכב) 'תלמידי חכמים, כל זמן שמזקינין - חכמה נתוספת בהם', דהיינו, גם כאשר התלמידי חכמים כבר הזקינו והספיקו לקנות הרבה חכמה, בכל זאת אינם רואים את עצמם כחכמים ומושלמים, אלא 'תלמידי חכמים' בלבד, כלומר, הם מחשיבים את עצמם לתלמידי חכמים של חכמים, תלמידי שרק זה התחיל ללמוד מרוב החכם, ומתוך שהם שפלים בעיניהם הם ממשיכים לקנות עוד ועוד חכמה, וזהו מה שאמר 'תלמידי חכמים כל זמן שמזקינין חכמה נתוספת בהם'.

זהו הדבר שהתכוון שלמה המלך לגלות לנו במצוה זו של פרה אדומה, שלמה המלך הרי היה החכם מכל האדם, ובמאמרו הידוע על מצות פרה אדומה הוא אומר (קהלת ו, כג), 'אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני', ונעתיק את פירוש הדברים ואת כונת שלמה המלך מתוך לשון קדשו של הנז"ק אלימלך ז"ל ע"ה, וכה כתב בקדשו: 'נתיישבתי בדעתי שיעקר השורש שאחכים הוא על ידי שהיא רחוקה ממני, פירוש, שאהיה במדרגה זו כאלו לא נגעתי בתורה כלל ואז אחכמה בודאי שזה עיקר גדול לאדם שישכיל ויבין בדעתו, לו אלף שנים יחיה לא ישיג עיקר שורש חכמות אלקות שהוא דבר שהוא אין לו סוף ולא ערך, וכל מה שיתגבר אדם בעבודתו יתברך שמו ויתעלה בכל פעם יבין אז יותר שאינו מבין והוא רחוק מאוד מהחכמה העליונה, והשם ברחמיו וחסדיו המרובים יעזרו להבין ולהשכיל על כל הנזכר לעיל באמת אמר כן יהי רצון', עד כאן לשון קדשו של הרבי ר' אלימלך ז"ל ע"ה.

קריאת פרשת פרה משפיע ענוה והכנעה

אולם מדה טובה מרובה ומסוגלת מצוה זו של פרה אדומה להשפיע על האדם ענוה ושפלות במדה גדושה, ובישפת אמת (פרשת פרה תר"ח) ביאר זאת באופן נפלא, וכתב על פי המובא בגמרא (סוטה יז), 'שבשכר מה שאמר אברהם 'ואנוכי עפר ואפר' (בראשית יז, טז) זכו בניו למצות אפר פרה, ומאחר שכל השורש של מצות פרה הוא מכוח ענוותנותו של אברהם, אזי הולכת השפעה זו ומשפעת ענוה והכנעה על בניו וצאצאיו המקיימים את המצוה כהלכתה. וכפי שכותב שם בזה הלשון: 'והענין, שמרוב הכנעה רבה שהיה באברהם אבינו ע"ה, זכו בניו אחריו להיות כל איש ישראל בכוחו להכניע עצמו על ידי מצות אפר פרה. והנה גם עתה על ידי קריאת הפרשה מתעורר הכנעה וביטול זה בלבנות בני ישראל'.

